

Arrest

nr. 159 768 van 13 januari 2016
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 19 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 24 juni 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 24 juni 2013 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 29 juli 2013 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 september 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 24 november 2008 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 9 november 2012 wordt deze aanvraag ongegrond verklaard. Op 21 november 2012 wordt ten aanzien van de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

1.2 Op 8 april 2013 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.3 Op 24 juni 2013 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op onbekende datum aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.04.2013 werd ingediend door :

*C(...), N(...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Marokko
geboren te (...) op (...)
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene verklaart dat zij als gescheiden vrouw niet naar haar land van herkomst kan terugkeren omdat echtscheiding er niet geaccepteerd zou zijn en zij er door de samenleving en haar familie zou verstoten worden. Daarom zou het volgens haar ook niet mogelijk zijn om er een normaal leven te leiden, wat zou neerkomen op een onmenselijke en vernederende behandeling. Betrokkene verzuimt het echter om bewijzen voor te leggen die deze loutere bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. Bijgevolg kunnen deze elementen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheden waardoor zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar via de gewone procédure de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Betrokkene stelt ook dat zij nu 6 jaar in België verblijft en dat zij hier volledig geïntegreerd is. Zij verwijst hierbij naar haar kennis van het Frans, haar werkbereidheid, haar werkverleden, het feit dat zij een arbeidcontract voorlegt en de vrienden- en kennissenkring die zij heeft opgebouwd. Echter hebben de elementen van integratie betrekking op de gegrondheid en worden zij in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld.

"Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend. "(RvS 9 december 2009, nr 198.769)

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980. (...)"

1.4 Op 24 juni 2013 neemt de gemachtigde eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod (bijlage 13sexies (oud)). Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 1 juli 2013 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van de beslissing van L(...) M(...), Attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

C(...), N(...)geboren te (...) op (...), nationaliteit Marokko

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 7 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

- 1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.*

Met toepassing van artikel 74/14,§3, van de wet van 15 december 1980:

- 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.11.2012, aan betrokkene betekend op 27.11.2012*

Inreisverbod

In uitvoering van artikel 74/11, §1, eerste lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van 3 (drie) jaar in volgende gevallen:

- 2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21.11.2012, aan betrokkene betekend op 27.11.2012. (...)*

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1 In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van het gelijkheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“1.1 Krachtens het gelijkheidsbeginsel moeten burgers die zich in gelijke omstandigheden bevinden op een gelijke manier worden behandeld. Burgers die zich in verschillende omstandigheden bevinden, genieten een verschillende behandeling.

Een verschil in behandeling tussen bepaalde categorieën kan worden ingesteld voor zover dit verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is, rekening houdend met het beoogde doel en de gevolgen van de maatregel.

Dat het in de huidige omstandigheden vaststaat dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9bis Vw. hebben ingediend verschillend behandeld worden en dit louter op basis van het ogenblik waarop zij hun aanvraag hebben gedaan, nl. vóór of na 15 december 2009.

Meer bepaald gaat het om personen die op het ogenblik van de indiening van hun aanvraag conform artikel 9bis Vw. aan de voorwaarden van de 'nieuwe instructies m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9.3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet sinds 19/7/2009' (vernietigd door de Raad van State) voldoen om geregulariseerd te worden.

Dat de regularisatie-criteria o.m. poneerden dat wie 5 jaar in België verbleef en duurzaam lokaal verankerd was, geregulariseerd kon worden, mits de regularisatieaanvraag gebeurde tussen 15 september en 15 december 2009.

Dat verzoekster die zich thans in dezelfde situatie bevindt, nl. 5 jaar verblijf in België met duurzame lokale verankering, door de bestreden beslissing niet geregulariseerd worden, louter omwille van het feit dat haar aanvraag na 15 december 2009 werd ingediend.

Dat haar verzoek bovendien onontvankelijk wordt verklaard, daar waar eenzelfde aanvraag gedaan tussen 15 september en 15 december 2009 ontvankelijk zou zijn verklaard.

Dat het ogenblik waarop de aanvraag 9bis Vw. wordt gedaan, aldus bepalend is voor het feit of de regularisatiebeslissing al dan niet positief is en/of de aanvraag ontvankelijk is of niet.

1.2. Het verschil in behandeling berust dan ook niet op een objectief criterium. Dat dit willekeurig criterium van onderscheid geenszins kan rechtvaardigen dat personen die zich in gelijke situaties bevinden op een verschillende manier behandeld worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook strijdig is met het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel.”

2.1.2 Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn, zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

De verzoekende partij verwijst in dit verband naar de instructie van 19 juli 2009, in het bijzonder naar de criteria die onder meer poneerden dat wie vijf jaar in België verbleef en duurzaam lokaal verankerd was, kon regulariseerd worden. Zij voert aan dat zij zich in dezelfde situatie bevindt.

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van voormeld artikel 9bis houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de gemachtigde over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of haar aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de indiening van de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in haar land van oorsprong kon indienen, niet werden aanvaard of bewezen werden geacht.

De verzoekende partij verwijst naar de instructie van 19 juli 2009, maar er dient op gewezen te worden dat deze werd vernietigd door de Raad van State bij arrest met nummer 198.769 van 9 december 2009.

De Raad stelt vast dat het betoog van de verzoekende partij tot doel heeft een toepassing van deze vernietigde instructie van 19 juli 2009 te verkrijgen. Er dient echter op gewezen te worden dat de Raad van State oordeelde dat men een voorwaarde aan de wet toevoegt, indien de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel wordt toegepast. In dat geval beschikt de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer - wat dus in strijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover de staatssecretaris beschikt (RvS 1 december 2011, nr. 216.651; RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie en kan de verzoekende partij zich dan ook niet beroepen op een schending van het gelijkheids- en rechtszekerheidsbeginsel, omdat zij meent dat de gemachtigde voormelde instructie had moeten toepassen.

Specifiek wat het rechtszekerheidsbeginsel betreft, wordt nog opgemerkt dat – daargelaten de vraag of er een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij ervan mochten uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven – deze praktijk hoe dan ook *contra legem* zou geweest zijn. Dit beginsel brengt niet mee dat het vertrouwen van de burger in een zekere standvastigheid van de overheid of op vaste gedrags- of beleidsregels zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een zekere tijd niet de hand aan de wet te houden.

Een schending van het gelijkheidsbeginsel blijkt eveneens niet, nu de verzoekende partij in gebreke blijft met feitelijke en concrete gegevens aan te tonen dat gelijke gevallen ongelijk werden behandeld (cf. RvS 16 september 2002, nr. 110.245). De loutere bewering dat personen die zich in dezelfde situatie als zijzelf bevinden, wel geregulariseerd konden worden, en dat een reeks personen die zich in identieke situaties bevinden en een aanvraag conform artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet hebben ingediend, verschillend behandeld worden, volstaat niet. De verzoekende partij toont hiermee immers niet aan dat twee gelijkaardige zaken op een verschillende wijze zouden worden behandeld. Bovendien kan geen beroep worden gedaan op het gelijkheidsbeginsel om een onwettige toestand te verantwoorden of te bestendigen (RvS 3 april 2002, nr. 105.380). Ten slotte verhindert het gelijkheidsbeginsel een verschillende behandeling niet, mits dit verschil berust op een objectief criterium en redelijk verantwoord is (RvS 28 september 2005, nr. 149.482). De verzoekende partij geeft zelf aan dat het ogenblik waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet werd ingediend – met name tussen 15 september en 15 december 2009 of op een later moment – bepalend is voor het feit of de regularisatiebeslissing al dan niet positief is en/of de aanvraag onontvankelijk is of niet. Zij meent dat het verschil in behandeling dan ook niet berust op een objectief criterium, maar laat na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat sprake zou zijn van een willekeurig criterium. Bovendien laat zij na uiteen te zetten op grond waarvan zij meent dat niet redelijk verantwoord zou zijn dat de gemachtigde *in casu* – nog los van de vaststelling dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 8 april 2013 en de verzoekende partij zich in het geheel niet op de instructie van 19 juli 2009 heeft beroepen – de criteria van voormelde instructie niet meer heeft toegepast, gelet op de vernietiging ervan door de Raad van State.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat het betoog van de verzoekende partij in het kader van haar eerste middel, betoog dat steunt op de instructie van 19 juli 2009, niet dienstig is. Een schending van het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel kan dan ook niet worden aangenomen.

2.2.1 In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 9bis en 62 van de vreemdelingenwet, en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

“2.1. Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de elementen met betrekking tot de integratie van verzoekster, nl. haar kennis van de Franse taal, haar verblijf in België sinds 2006, haar werkbereidheid, haar werkverleden, het feit dat zij een arbeidscontract voorlegt en een vrienden- en kennissenkring heeft, behoren tot de gegrondheidsfase en niet verantwoordt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

Deze elementen van integratie zouden volgens verweerder ten onrechte dan ook enkel het voorwerp kunnen uitmaken van een onderzoek ten gronde of het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 Vreemdelingenwet.

Dat de bestreden beslissing hiermee indruist tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

In het arrest nr. 118.953 van 30 april 2003 oordeelde de Raad van State immers dat elementen van integratie niet altijd zonder belang zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag.

De bestreden beslissing is dan ook niet correct gemotiveerd waar gesteld wordt dat deze elementen van integratie niet in rekening zouden kunnen worden gebracht voor de beoordeling van de ontvankelijkheid, gelet op het feit dat verzoekster de absolute noodzaak voelde om in België te blijven, haar voorbeeldige integratie en tewerkstellingsmogelijkheden.

2.2 Dat in een ander arrest van 21 september 2004 (nr. 135.090) de Raad van State eveneens oordeelde dat: (...)

Dat de bestreden beslissing dan ook gebrekkig gemotiveerd heeft waarom de elementen van integratie geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen uitmaken, zoals vereist door de Raad van State, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden.

2.3 Dat verzoekster reeds langdurig ononderbroken in België verblijft en zij alles in het werk heeft gesteld om zich zo vlug mogelijk in de Belgische samenleving te integreren.

Dat verzoekster haar volledige bestaan heeft opgebouwd in België, zodat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden, geen omstandigheid zou kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor verzoekster om terug te keren naar haar land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn.

Gelet op hun verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, kan er aan verzoekster niet verweten worden dat zij haar aanvraag in België heeft ingediend.

Dat de motivering van de bestreden beslissing daarom een kennelijk gebrekkige motivering bevat en een kennelijke appreciatiefout.

2.4 Dat de bestreden beslissing voorts met betrekking tot de elementen van integratie die door verzoekster worden ingeroepen, opwerpt dat zij niet als buitengewone omstandigheden kunnen weerhouden worden waarom zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren om daar via de gewone procedure de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. En artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit

zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing.

“Vage, duistere of niet ter zake dienende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige, ongeldige en niet plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen zijn niet afdoende”.

Dat in casu de bestreden beslissing met een stereotype en eenvoudige formule de aangehaalde motieven van verzoekster verwerpt en dan ook duidelijk niet beantwoordt aan de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Immers, de bestreden beslissing laat na ook maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen.

Uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekster ingeburgerd is, de Franse taal spreekt, werkwillig is, zij over een arbeidsovereenkomst beschikt en zij over een grote vrienden- en kenniskring beschikken, welke elementen niet anders dan kunnen leiden tot een regularisatie van haar verblijf.

Dat de bestreden beslissing dan ook op dit punt gebrekkig gemotiveerd is.

2.5 Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd³.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoekster sinds 2006 in België verblijft, dat er vanuit de samenleving geen enkele klacht is gekomen dat hun aanwezigheid enig overlast heeft veroorzaakt, dat verzoekster de Franse taal spreken en werkwillig is en een arbeidscontract heeft, kortom dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen welke door verzoekster werden aangehaald om haar verblijf te regulariseren, eenvoudigweg worden genegeerd met de vage en stereotype opmerking dat deze elementen in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet worden behandeld en zij niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, zonder enige verdere duiding.

Uit dit alles blijkt dan ook dat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

2.6 Uit dit alles blijkt ontegensprekelijk dat de bestreden beslissing in strijd is met het artikel 9bis Vw., met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, met de motiverings- en van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

2.7 Dat een dergelijke schending van de motiveringsplicht evenzeer opgaat voor wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod.

Dat de bestreden beslissing enkel verwijst naar bepaalde wetsartikelen om een het bevel met inreisverbod op te leggen, zonder verdere motivering waarom in casu een inreisverbod absoluut noodzakelijk is.

Dat bovendien aan verzoekster wordt voorgesteld om een aanvraag conform artikel 9 Vw. in te dienen op de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke post in haar land van herkomst, doch dit door het opleggen van een inreisverbod in de praktijk niet meer mogelijk zal zijn.

De bestreden beslissing is dan ook tegenstrijdig en onvoldoende gemotiveerd.”

2.2.2 Uit de uiteenzetting van de verzoekende partij blijkt dat een eerste onderdeel van het tweede middel betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing.

In de mate dat de verzoekende partij de schending aanvoert van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” dient erop gewezen te worden dat een schending van “*de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur*” niet kan worden aangevoerd, maar dat dient gepreciseerd te worden van welk beginsel precies de schending wordt ingeroepen. In deze mate is het tweede middel dan ook niet ontvankelijk. Onder ‘middel’ moet immers worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Zodoende onderzoekt de Raad slechts de schending van de concreet aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur.

De verzoekende partij voert met verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State aan dat de motivering aangaande de door haar in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet aangehaalde elementen van integratie niet correct en kennelijk gebrekkig is, en dat sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

De Raad wijst erop dat de belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet, erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 9 september 2015, nr. 232.140). Voormelde artikelen 2 en 3 – net als voormeld artikel 62 – verplichten de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dit op “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Er dient te worden vastgesteld dat in de eerste bestreden beslissing kan worden gelezen dat de elementen van integratie “*betrekking (hebben) op de gegrondheid en (...) in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet behandeld (worden)*”, en dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift ook uitdrukkelijk naar deze motivering verwijst, zodat ze niet kan voorhouden dat omtrent deze elementen niet gemotiveerd zou zijn.

In de mate dat de verzoekende partij verwijst naar de motiveringsplicht en meent dat sprake is van een kennelijk gebrekkige motivering en van een manifeste appreciatiefout, en zij aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, dient erop gewezen te worden dat deze inhoudt dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht (en de vraag of sprake is van een afdoende motivering) wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de eerste bestreden beslissing steunt, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

De verzoekende partij voert aan dat de eerste bestreden beslissing indruist tegen rechtspraak van de Raad van State, die reeds heeft geoordeeld dat de elementen van integratie wel degelijk van belang kunnen zijn voor de beoordeling van de ontvankelijkheid van een regularisatieaanvraag. Vervolgens verwijst zij naar twee arresten van de Raad van State, één van 2003 en één van 2004. In de eerste plaats dient erop gewezen te worden, nog naast de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben, dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welke manier deze arresten een situatie betreffen die vergelijkbaar is met de hare. Verder kan worden

vastgesteld dat de gemachtigde in zijn motivering zelf ook naar (recentere) rechtspraak van de Raad van State verwijst, met name een arrest van 9 december 2009, maar hierop gaat de verzoekende partij in het geheel niet in. Zij voert dan ook geenszins aan, laat staan dat zij aannemelijk maakt, dat deze verwijzing onjuist of irrelevant zou zijn.

In de mate dat de verzoekende partij aanvoert dat zij haar volledige bestaan heeft opgebouwd in België, dat niet op ernstige wijze kan worden beweerd dat een dergelijke integratie in de Belgische samenleving, in combinatie met onmiddellijke tewerkstellingsmogelijkheden, geen omstandigheid zou kunnen uitmaken die het bijzonder moeilijk maakt voor haar om terug te keren naar haar land van herkomst, zelfs al zou dit slechts tijdelijk zijn, en dat haar niet kan verweten worden dat zij haar aanvraag in België heeft ingediend, gelet op haar verknochtheid en geworteld zijn in de Belgische samenleving, benadrukt de Raad nogmaals dat de gemachtigde in het kader van de beoordeling van de door de verzoekende partij als buitengewone omstandigheid aangehaalde elementen over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Het loutere feit dat de verzoekende partij meent dat de door haar aangehaalde elementen wel buitengewone omstandigheden zouden moeten uitmaken, maakt niet dat sprake is van een kennelijk onredelijke beslissing of een gebrekkige motivering en dat een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt. Bovendien geeft zij met haar kritiek blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, maar het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen niet tot zijn bevoegdheid behoort.

In de mate dat de verzoekende partij voorhoudt dat de motivering niet afdoende is, omdat de eerste bestreden beslissing met een “*stereotype en eenvoudige formule*” de door haar aangehaalde motieven verwerpt, dat de eerste bestreden beslissing nalaat ook maar enige motivering te geven waarom dergelijke bewijzen van een zeer verregaande en doorgedreven integratie niet zouden volstaan om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen en dat de elementen die blijken uit de voorgelegde stukken niet anders dan kunnen leiden tot een regularisatie van haar verblijf, dient in de eerste plaats erop gewezen te worden dat de eerste bestreden beslissing geen uitspraak doet over de gegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf van de verzoekende partij, maar slechts over de ontvankelijkheid ervan. Zodoende doet het *in casu* niet ter zake of de integratie van de verzoekende partij volstaat om redelijkerwijze een regularisatie te rechtvaardigen en of de voorgelegde stukken niet anders dan kunnen leiden tot een regularisatie van het verblijf. Verder dient erop gewezen te worden dat in de eerste bestreden beslissing concreet verwezen wordt naar de door de verzoekende partij in haar aanvraag aangehaalde elementen van integratie. De verzoekende partij maakt dan ook niet duidelijk op grond waarvan zij aanneemt dat sprake is van een “*stereotype en eenvoudige formule*”. Ten slotte kan worden opgemerkt worden dat, zelfs als sprake zou zijn van een stereotiepe motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat deze motivering niet afdoende zou zijn.

Gelet op het bovenstaande dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij met haar betoog niet aannemelijk maakt dat sprake is van een motivering die niet afdoende of die gebrekkig is, of dat sprake zou zijn van een manifeste appreciatiefout.

In een volgend onderdeel van het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zoals hoger reeds gesteld, is het redelijkheidsbeginsel slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Met betrekking tot de ingeroepen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dient erop gewezen te worden dat dit beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij verwijst in dit kader opnieuw naar de door haar aangehaalde elementen van integratie, en meent dat, gelet op deze elementen, sprake is van een kennelijke wanverhouding. Ook

voert zij aan dat er *in casu* geen afdoend en volledig onderzoek van haar concrete geval is gebeurd. Zij stelt dat de door haar aangehaalde elementen worden genegeerd met de vage en stereotiepe opmerking dat deze elementen in de fase van het ontvankelijkheidsonderzoek niet worden behandeld en zij niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden, zonder enige verdere duiding. Hoger heeft de Raad reeds uiteengezet dat wel degelijk concreet wordt verwezen naar de door de verzoekende partij aangehaalde elementen. Bovendien kan de verzoekende partij niet voorhouden dat de gemachtigde “zonder enige verdere duiding” heeft gemotiveerd, daar hij heeft verwezen naar rechtspraak van de Raad van State. Ten slotte laat de verzoekende partij na aan te geven op welke manier sprake is van een kennelijke wanverhouding, zij beperkt zich immers tot een verwijzing naar verschillende elementen die erop moeten wijzen dat zij geïntegreerd is in de Belgische samenleving. Met dit betoog maakt de verzoekende partij een schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel niet aannemelijk.

In een laatste onderdeel van het tweede middel gaat de verzoekende partij in op de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod. Zij voert in dit verband een schending van de motiveringsplicht aan en stelt dat de tweede bestreden beslissing enkel verwijst naar bepaalde wetsartikelen om het bevel met inreisverbod op te leggen, zonder verdere motivering waarom *in casu* een inreisverbod absoluut noodzakelijk is.

De Raad stelt vast dat in de motivering van de tweede bestreden beslissing aangaande het inreisverbod uitdrukkelijk wordt verwezen naar artikel 74/11, § 1, “eerste lid”, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat niet werd voldaan aan de terugkeerverplichting, waarna aangegeven wordt dat de verzoekende partij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 november 2012.

Voorafgaandelijk dient erop gewezen te worden dat de tweede bestreden beslissing verkeerdelijk verwijst naar het eerste lid van artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet, maar uit het geheel van de juridische en feitelijke overwegingen blijkt duidelijk dat op het tweede lid gedoeld wordt. Verder kan erop gewezen worden dat – zoals blijkt uit de weergegeven motivering van de tweede bestreden beslissing – in deze bestreden beslissing wel degelijk zowel de juridische als de feitelijke overwegingen zijn opgenomen die aan het inreisverbod ten grondslag liggen, zodat de verzoekende partij niet kan voorhouden dat in deze mate een schending van de (formele) motiveringsplicht zou voorliggen.

De verzoekende partij meent echter dat een verdere motivering waarom *in casu* een inreisverbod absoluut noodzakelijk is, ontbreekt. In dit verband wijst de Raad erop dat artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. (...)

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

(...)

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Zodoende dient te worden vastgesteld dat uit de bewoordingen van voormelde bepaling blijkt dat de gemachtigde in het *in casu* van toepassing zijnde geval 2° de beslissing tot verwijdering verplicht gepaard moet laten gaan met een inreisverbod. De verzoekende partij kan dan ook niet voorhouden dat de tweede bestreden beslissing een verdere motivering zou moeten bevatten waarom *in casu* een inreisverbod absoluut noodzakelijk is. De opgenomen motivering, die de verzoekende partij overigens niet betwist en die beantwoordt aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier, volstaat immers om het opleggen van een inreisverbod overeenkomstig voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° te verantwoorden.

Een schending van “*de motiveringsplicht*” wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

In de mate dat de verzoekende partij ter terechtzitting van 26 november 2015 voor het eerst aanvoert dat het inreisverbod niet gemotiveerd werd wat betreft de duur of het opleggen van de maximumtermijn, dient te worden vastgesteld dat zij hiermee haar oorspronkelijk middel uitbreidt. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in het verzoekschrift moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen (RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27

oktober 2010, nr. 208.472; RvS 22 april 2010, nr. 203.209; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738). De verzoekende partij laat ter terechtzitting na uiteen te zetten waarom zij niet reeds in haar verzoekschrift dit element naar voren heeft gebracht. Deze voor het eerst ter terechtzitting aangehaalde uitbreiding van het tweede middel is dan ook laattijdig en zodoende onontvankelijk (cf. RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706; RvS 27 oktober 2010, nr. 208.472). Derhalve kan enkel rekening gehouden worden met het tweede middel zoals dit ontwikkeld werd in het verzoekschrift (cf. RvS 15 februari 2012, nr. 217.997; RvS 3 mei 2011, nr. 212.904; RvS 5 november 2010, nr. 208.706), zodat kan verwezen worden naar hetgeen de Raad in dit verband hoger reeds heeft vastgesteld.

Op de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten gaat de verzoekende partij in het geheel niet in, zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan.

In de mate dat de verzoekende partij ten slotte aanvoert dat “*de bestreden beslissing*” tegenstrijdig en onvoldoende is gemotiveerd, daar haar wordt voorgesteld om een aanvraag conform artikel 9bis van de vreemdelingenwet in te dienen in haar land van herkomst, doch dit door het opleggen van een inreisverbod in de praktijk niet meer mogelijk zal zijn, dient erop gewezen dat de Raad niet inziet op welke manier het opgelegde inreisverbod de indiening van een aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van herkomst zou verhinderen. Bovendien kan worden opgemerkt dat artikel 74/12, § 1 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen, waarbij deze aanvraag in principe dient te worden ingediend bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats van de onderdaan van een derde land in het buitenland. Met dit betoog maakt de verzoekende partij dan ook niet aannemelijk dat “*de bestreden beslissing*” tegenstrijdig en onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien januari tweeduizend zestien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE